

5. neděle postní C

Ani já tě neodsuzuji.

Jdi a od nyníška už nehřeš! (Jan 8,11)

První čtení

Izaiáš 43,16-21

Tak praví Hospodin, který vytvořil v moři cestu, v mohutných vodách stezku, který vyvedl vozy i koně, vojsko i silné (reky); všichni spolu leží, již nevstanou, jako knot zhasli, dohořeli.

"Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, já dělám věci nové, teď již vzcházejí, což (to) neznáte? Cestu vytvořím na poušti a řeky na neschůdných místech. Divoká zvěř mě oslaví, šakalové a pštrosi, že jsem dal vodu na poušti, řeky na neschůdných místech, abych napojil svůj lid, svého vyvoleného. Ten lid jsem stvořil pro sebe, bude hlásat mou chválu."

Druhé čtení

Filipanům 3,8-14

(Bratři a sestry!) Všecko považuji za škodu ve srovnání s oním nesmírně cenným poznáním Ježíše Krista, svého Pána. Pro něj jsem se toho všeho zřekl a považuji to za bezcenný brak, abych mohl získat Krista a byl s ním spojen; nemám přece vlastní spravedlnost, která se získá (zachováním) Zákona, ale tu, (která se dává) tomu, kdo věří v Krista, totiž tu, která (přichází) od Boha a (spočívá) na víře. Tak na sobě poznám Krista i moc jeho zmrtvýchvstání a účast v jeho utrpení; a protože umřel on, i já mu chci být v tom podobný. Potom, (jak doufám), dosáhnu i vzkříšení z mrtvých. (Tím neříkám,) že už bych toho dosáhl nebo že už jsem dokonalý; ale ze všech sil se snažím to uchvátit, protože i mne samého uchvátit Kristus Ježíš. Bratři a sestry, já si nenamlouvám, že už jsem to uchvátit. Ale o jedno (mi jde): nedbám na to, co je za mnou, ale ženu se k tomu, co je přede mnou. Běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás Bůh povolal skrze Krista Ježíše.

Ježíš odešel na Olivovou horu. Ale brzo ráno se zase objevil v chrámě a všechen lid přicházel k němu. On se posadil a učil je. Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu přistiženou při cizoložství. Postavili ji doprostřed a řekli mu: "Mistře, tato žena byla dopadena v cizoložství při činu. Mojžíš nám v Zákoně nařídil takové ženy ukamenovat. Co říkáš ty?" Tou otázkou ho chtěli přivést do úzkých, aby ho měli z čeho obžalovat. Ježíš se však sehnul a psal prstem na zem. Když na něj nepřestávali dotírat otázkami, vzpřímil se a řekl jim: "Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí kamenem první." A sehnul se opět a psal na zem. Když to uslyšeli, jeden za druhým se vytráceli, starší napřed, až zůstal on sám a žena před ním. Ježíš se vzpřímil a řekl jí: "Ženo, kam se poděli? Nikdo tě neodsoudil?" Odpověděla: "Nikdo, Pane." Ježíš řekl: "Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš!"

K zamyšlení

Ježíšův vstup do chrámu upoutá pozornost obyvatel, znalců zákona a farizeů. Otázky, zda je či není vyvoleným Mesiášem nechtějí umlknout. Lidé, kteří se s Ježíšem setkali, se nechtějí uspokojit s prozatímní odpovědí, musí se jím zabývat, aby došli k jednoznačnému závěru. Jako učitel musel Ježíš – z pohledu znalců zákona – znát Boží zákony a jako Mesiáš je musel bezpodmínečně akceptovat. Tedy co je dobré a co je špatné, co je před Bohem dovoleno a co zakázáno. Kdyby Ježíš obhajoval jiné stanovisko, neprotivil by se tím jednoduše lidskému zákonodárství, ale protivil by se samotnému Bohu a tím by nemohl být slíbeným Spasitelem. Takto přemýšlejí všichni lidé, pro něž znamená spojení s Bohem dodržování Božích příkazů, ale tím se dostávají na jinou úroveň, než je chování a jednání Ježíše. To má základ v osobním vztahu k Bohu, v respektu před svobodou bližního a lásky k němu. Přesto se tento způsob víry zdá farizeům a znalcům zákona naprosto cizí.

Při činu přistižená cizoložnice nabízí příležitost zaujmout vůči Ježíšovi pozici. Pro znalce zákona je případ zcela jasný: zákon musí být za každou cenu naplněn, protože je to vůle samotného Boha. Pro Ježíše není však rozhodující zákon, ale láska Boží. Obratně upozorní lidské soudce na jejich vlastní provinění a nechá je, aby míru, se kterou hodnotí onu ženu, vztáhli sami na sebe.

Na vztahu hříšnice a Ježíše vidíme, že setkání s Ježíšem nemůže zabránit ještě většímu provinění a hříchu. Ale může se stát podnětem. Ježíš ví, jak velká vina ji tíží a odsouzení by bylo zbytečné. Kdo své provinění přizná a lituje ho, tomu by nemělo být obrácení zbytečně znesnadněno. Bez toho, aby hřích zlehčoval, vytváří Ježíš ženě prostor, aby se mohla nadechnout a začít znovu.

Ježíšův přístup k hříšnici se chce stát obrazem pro naše vzájemné chování, jelikož všichni jsme zatíženi hříchem. Nevyžadují se zákazy, odsuzování a to, že vše víme nejlépe, ale pochopení, soucit, takt, povzbuzení. Příkázání nejsou proto, abychom měli zákony, které odsuzují, ale slouží jako cílová hodnota pro naše šťastné životy! Ukazují, jak jsme sami odkázáni na milost a milosrdenství Boží a vyžadují na nás, abychom neodsuzovali a nejednali nemilosrdně.

"Nemysli na to, co bylo; na to, co pominulo, byste neměli brát zřetel" – tady a teď se chce život změnit, chce ukázat, že Bůh je ten nejsilnější, živoucí a uzdravující!